

[Lilli Gyldenkilde]

Men jeg er da spændt på at høre den videre debat, for vi er parate til at kigge på det gensidige forsørgerbegreb.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg bliver nødt til at sige, at jo mere fru Lilli Gyldenkilde udfolder sig, jo mere forfærdet bliver jeg strengt taget. Det her er Danmark 1992, men det lyder altså ikke, som om vi befinder os i det allerrigeste land i denne verden. Vi har naturligvis nogle fordelingsproblemer, men det her er altså helt utroligt.

Så vil jeg gerne sige, at det ikke vil indebære forligsbrud, at man ændrer ved det gensidige forsørgelsesbegreb. Jeg ændrer ikke ved det gensidige forsørgelsesbegreb på de præmisser, som fru Lilli Gyldenkilde her lægger frem. Ægteskabet har økonomisk og på anden vis nogle fordele og ulemper, men nu snakker jeg kun om det økonomiske. Der er en række i forbindelse med pensionsordninger, der er en række ting af økonomisk art, arvemæssigt osv.; man kan ikke bare ændre på en lille del af ægteskabet.

Så til spørgsmålet om at lade sig skille. Jeg synes, det er helt utroligt, at det at være gift altså ingen rolle spiller. Man kan lige så godt lade sig skille, for så kan man få nogle flere penge af det offentlige, siger fru Lilli Gyldenkilde. Det er det, det handler om, og så lader fru Lilli Gyldenkilde, som om det, at man skal lade sig skille, og at kommunen skal sørge for en ny bolig, ikke indebærer nogen ting. Jeg synes, det er en utrolig argumentation. Jeg synes, det eneste rimelige er, at vi kigger meget præcist på de foreløbig 2.000, 3.000, 4.000 mennesker og så spørger: Hvem skal egentlig gå fra hus og hjem, og hvad er forudsætningerne? Fru Lilli Gyldenkilde har fuldstændig ret i, at hvis man kunne skaffe sig arbejde i 9 måneder, var problemet løst. Hvis der var en endnu større rotation på arbejdsmarkedet, var problemet løst – set med fru Lilli Gyldenkildes øjne. Det er der ikke nogen der forhindrer, det kunne man bare have.

Når jeg kommer til min ordførelse, skal jeg selvfølgelig sige noget mere principielt om nogle af delene i forslaget.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg synes ærlig talt, det er lidt skrap. I forrige indlæg fra fru Lone Dybkjær kom fru Lone Dybkjær med forslaget om, at man kunne kigge på det gensidige forsørgerbegreb i forbindelse med de mennesker, der nu ryger over på bistanndssystemet. Vi kan kigge tilbage på ordførertalerne og se, hvad der blev sagt. Det var det, der inspirerede mig til at sige, at hvis vi ikke kunne finde andre løsninger, kunne vi prøve at kigge på det for at redde disse mennesker.

Jeg må sige til fru Lone Dybkjær, at det altså ikke er mig, der ikke kommer ud i den virkelighed, som en tredjedel af befolkningen i dette land er i, hvor det betyder noget, at man får fratrukket 130.000 kr. om året. Jeg kender folk, som sidder i de spekulationer, som ikke ønsker skilsmisse, men som sandelig ikke ser nogen mulighed for, hvordan de skal klare det med deres børn, med deres familie, med det, de har sat sig for, hvis de ikke finder en eller anden løsning, så de ikke står helt uden økonomisk grundlag.

Det er da ejendommeligt, at jeg skal beskyldes for, at jeg i 1992 taler, som om vi var et fattigt samfund. Jeg taler for, at vi er et rigt samfund, der ikke kan være bekendt, at det, hver gang der herindefra skal vedtages besparelser osv., altid lader det gå ud over den dårligst stillede tredjedel af befolkningen. Derfor er jeg meget optaget af, at vi finder en løsning for disse mennesker, og løsningen er, som fru Lone Dybkjær kom til at sige i sidste sætning, og som hun måske heller ikke fastholder bagefter, at hvis vi lavede jobrotation, var der intet problem tilbage. Just det, det er rigtigt!

Kunne vi tage os sammen og lave jobrotation på forskellige måder, var der ikke noget problem med langtidsledige; de blev ikke langtidsledige, for de roterede; nogle kom ind, og andre kom ud. Der kan være så mange ordninger, men så kan man altså ikke have et system, hvor man absolut vil fastholde, at folk ikke kan være i det længere end et vist åremål.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil ikke løbe fra, hvad jeg har sagt om jobrotationsordninger; det er så rigtigt, som det er sagt. Man kan også undre sig over, at det ikke praktiseres i højere grad, end det gør.